

Món de l'art Pintura Ràpida

Els concursos de pintura ràpida esdevenen sovint una manifestació de cultura popular i una aportació de gent senzilla i humil de la seva manera de veure cromàticament les coses. Moltes són les poblacions catalanes que en el seu programa de Festa Major hi inclouen aquest ja tradicional concurs. Entre d'altres recordem a casa nostra, vull dir al Vallès Oriental, els de la Garriga, Parets, Montmeló, l'Ametlla, Marata, i concursos de pintura seca com el de Caldes de Montbui. També existeix la classe tradicional dels guanyadors d'aquesta mena de concursos. Però això forma part de la picaresca que també hi té lloc en la vida ciutadana. Moltes vegades m'he preguntat sobre la validesa d'aquesta vessant artística. I sobretot quina és la seva finalitat. Com a manifestació de cultura popular penso que és una activitat popular remarcable i que és bo conservar i àdhuc desitjar que cada dia n'existeixin més. Els concursos de pintura ràpida pateixen dels mals i de les virtuts de qualsevulla activitat humana i més encara perquè el veredict de depèn d'un jurat que acostuma a ser també popular, malgrat que siguin pintors del poble o de la ciutat. I alguns concursos senten sobre la seva carn el boicot d'un sector determinat, ja sigui pel jurat que el qualifica, ja sigui perquè la quantia dels premis és considerada massa minsa. El diner malmet una idea popular, quan vol passar a ocupar el primer seient de la festa. Certament que un concurs, encara que sigui de pintura, està sotmès a les lleis de la competició, però sempre dintre d'una racionalitat. I és possible que a vegades generi mals entesos i àdhuc petites baralles. Però la racionalitat ha de tornar les coses al seu lloc. És molt bonic parlar amb pintors que pintin perquè s'ho passen bé i no tenen pas aspiracions de grans protagonismes i que expliquen les facècies i els més i els menys del darrer concurs que han viscut. Moltes vegades el pintor popular se sent molt més ben pagat per aquella medalla record o per aquell plat d'arròs del diner amb que ha estat obsequiat que no pas pels diners del primer premi. N'hi ha molts de pintors populars que quan van a un concurs de pintura ràpida saben que no tindran cap premi. A vegades la sorpresa els dona alguna alegria. Però hi participen perquè per ells això és una festa i una manera de passar-s'ho bé. Es distreuen, fan nous amics, trobem els de l'any anterior i viuen una jornada important. Només per la felicitat d'aquesta gent els concursos de pintura ràpida han de tenir un lloc entre les festes populars. I és una llàstima que alguns d'ells hagin desaparegut. Ara és el temps d'aquesta mena de concursos. La seva presència i la seva desaparició és un termòmetre i a l'ensens un nivell de l'estima que es té de la cultura popular.

José R. Mirall

Galeria d'artistes Juli Vinyeta

El mes de setembre de 1984 a la Sala de Cultura Sant Jordi es va organitzar una exposició antològica, homenatge a Juli Vinyeta. L'artista-escultor granollerí, crític i promotor d'art va escriure en aquella efemèride aquesta presentació: "Fa molts anys que conec Juli Vinyeta, veterà pintor granollerí".

Juli Vinyeta, de la mà d'uns amics al que volen homenatjar, pregant-me al mateix temps, unes paraules —un text— en destí al catàleg d'aquesta exposició.

Comentari que, contemplada l'obra al llarg dels anys, faig amb plena acceptació ja que la creació pictòrica de la mateixa és suficient mereixedora de l'elogi. Més encara, de l'elogi fervorós.

Expressant-se dintre del llenguatge figuratiu que ha donat imatge al llarg del temps a la seva pintura, Juli Vinyeta ha recorregut un llarg camí, sorgit de forma autodidacta, s'ha dirigit cap aquella llibertat que significa la interpretació quan, feliçment, es recolza en un ofici ben après i en una sensibilitat afinada. Va escollir una tècnica, la pintura, que fa assequible l'obra a més gent.

Els que coneixem Juli Vinyeta des de fa anys, sabem de la seva sinceritat en l'expressió del seu art. El conjunt d'aquesta exposició, respon a una perfecta simbiosi home-artista, i un món tan donat a l'especulació i a l'espectacularitat gratuïta, davant d'una expressió veraç com és la de Juli Vinyeta, cal donar-ne fe i agrair-la, amb entusiasme".

La seva activitat artística va començar als voltants de l'any 1924 i a seves pintures les regalava a la família. Autodidacte de formació considera que el seu mestre és en Joan Cuch, que pel seu ofici tingué l'oportunitat de conèixer artistes tan importants com Puig i Perucho i Joaquim Mir. Els primers coneixements de dibuix els va aprendre a l'escola. El nostre pintor dona molta importància al dibuix i pensa que les fallides de les pintures es deuen gairebé sempre a defectes de dibuix. Amic de la natura, la seva obra ha estat sempre inspirada en el paisatge pequet representat, al pintar a l'aire lliure, un símbol de la pròpia llibertat que ell tant estima. Li agrada que cada pintura porti un missatge, perquè el missatge és la transparència de l'artista. I entre els estils aquell que més li agrada és l'impressionisme.



Juli Vinyeta amb els seus vuitanta-cinc anys encara és un dels pintors vallesans que participa en Concursos de Pintura Ràpida. Conserva una bona col·lecció de medalles acreditatives de la seva presència a concursos en força indrets de Catalunya. D'exposicions individuals n'ha fetes ben poques, però sempre ha col·laborat en exposicions col·lectives. La famosa exposició que es va celebrar l'any 1934 als Col·legis Nous de Granollers, Juli Vinyeta era un dels nombrosos artistes que hi exposaven al costat de Francesc Serra, Albarranch, Cuch, Icart, Algueró i d'altres. L'any 1984 era un dels sis artistes que amb la seva obra commemoraven els cinquanta anys d'aquella mostra. Junts amb ell exposaren a la galeria d'art Espai B/M, Antoni Cumei, Josep Algueró, Vicenç Casals Grau, Jaume Icart i Amador Garrell.

Fou guanyador d'un primer premi de pintura d'aquells concursos que s'organitzaven a Granollers els primers anys

d'acabada la guerra i les exposicions es celebraven al Col·legi Pereanton. N'ha guanyat algun que altre, però no són els premis allò que més li interessa. Quan en Juli Vinyeta visita una exposició li agrada fer la seva crítica personal i si és possible compartir-la. S'ho passa bé analitzant les maneres de solucionar els problemes de dibuix i color que ha trobat l'artista com també les interpretacions del paisatge i la força de la sensibilitat. És allionador contemplar una pintura al costat del nostre artista. No busca el defecte pel defecte, li agrada més parlar esment en les bones qualitats. I és que per en Vinyeta la pintura és un esplai.

Més de seixanta anys dedicats a la pintura. Una pintura d'una transparència molt peculiar, retrat de la personalitat del pintor. Senzill però expressiu, prefereix exposar en col·lectives i no fer-ho individualment. És un home que li agrada la convivència.

Joan Sala i Vila



A/B, galeria d'art

Pepe del Campo presenta una mostra de ceràmica en la que el llenguatge artístic i el llenguatge mecànic s'agermanen per aconseguir un missatge de convivència. L'artista treballa i presenta el rostre humà en un muntatge mecanitzat on la tècnica, lluita amb l'expressivitat dels diferents personatges reals o ficticis creats pel jove ceramista. Progrés i sensibilitat palesen un binomi inseparable en que el progrés sense sensibilitat no és tal progrés i la sensibilitat sense progrés està condemnada al no res. La multiplicitat de manifestacions humanes està conduïda per la màquina del temps i la vida esdevé l'espai en plenitud d'una tasca en contínua evolució.

J.S.V.

Agenda d'art

Museu de Granollers

Anselm Clavé, 40

Amador Garrell

A/B galeria d'art

Vinyamata, 9.60

Gent jove: Pepe del Campo
Martin Carral
Carme Anzano
Paulino Ustarroz
Diego López

Espai B/M galeria d'art

Nou, 19.6

Fons d'art

L'Artística, Sala d'art

Ansel Clavé, 61

Fons d'art

El Quatre, Sala d'art

Sta. Esperança, 4

F. Ortega

El Pórtic

Barcelona, 29

Masabeu

Cercle Cultural de La Caixa

Joan Camps, 1

Procés i tècnica del gravat

Centre Cultural

Pl. Joventut
Canovelles

Tapissos Escola Núria Prats

Can Xerracan

Verge Núria s/n
Montornès

Maria Artigas

Sala d'exposicions de
La Caixa

St. Celoni

Joan Ramon Córdoba

Minerva

Barcelona, 13
Mataró

Gonza

Galeria l'Amistat

Cadaqués

Margarida Llobet

Carlos Taché

Consell de Cent, 260
Barcelona

Jordi Benito

ESMORZAR

